

COLLEEN HOOVER

#1 *NEW YORK TIMES*-BESTSELLERAUTEUR

kort verhaal

THE DRESS

Nederlandse editie

Colleen Hoover

The dress

Nederlandse editie

Kort verhaal

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

‘Over twee dagen is het zover,’ zeg ik terwijl ik de pizza wegduw. ‘Die mag ik niet eten.’

Jay slaat zijn ogen ten hemel. ‘Eén stuk kan toch wel? Chase gaat zijn aanzoek heus niet afblazen omdat je een pondje bent aangekomen.’

‘Zeg maar gerust tien kilo.’

‘We hebben net een pandemie achter de rug, Jessica. Het hele land is aangekomen.’

‘Chase niet.’ Chase komt nooit een grammetje aan, maar hij is dan ook een fitnessinstructeur met een eigen sportschool. Trainen is zijn werk. Zelfs toen de sportschool tijdens de pandemie de deuren moest sluiten, gaf hij nog les via Zoom en ging hij elke dag hardlopen.

‘Chase is geen normaal mens,’ kaatst Jay terug. Snel richt hij zijn aandacht weer op het computerspel dat we aan het testen zijn. Hij is geen grote fan van Chase, maar dat is geheel wederzijds.

Ik heb nu twee jaar een relatie met Chase en werk drie jaar met Jay samen. Die twee zijn elkaars tegenpolen, wat ik best grappig vind aangezien ik zo’n groot deel van mijn tijd met hen doorbreng. Chase houdt van fitness en gezondheid, terwijl Jay een computernerd is die de hele dag achter een scherm zit. Allebei zien ze er goed uit, maar op een

compleet andere manier. Chase zou niet misstaan op het omslag van een romannetje, met zijn donkerbruine haar, smeulende bruine ogen en een kaaklijn waarvoor de meeste mannen een cosmetische ingreep nodig zouden hebben.

Jay heeft een schattige babyface en wat meer vlees op zijn botten.

Omdat Jay en ik voor hetzelfde softwarebedrijf werken en in hetzelfde gebouw wonen, was het bijna onvermijdelijk dat we vrienden zouden worden. We hebben veel met elkaar gemeen, behalve dan onze leeftijd. Over een paar maanden word ik dertig, terwijl Jay pas tweeëntwintig is. Hoewel we maar zeven jaar schelen, leek het verschil toen hij drie jaar geleden nog negentien was veel groter. Hij kreeg deze baan aangeboden toen hij nog op de universiteit zat, omdat hij extreem intelligent is, en goed is in zijn werk.

Ik benijd Chase en Jay. Als het op computers aankomt, moet ik me uit de naad werken om alles te leren wat Jay zo natuurlijk af lijkt te gaan. Als het om gezond en fit zijn gaat, heb ik het idee dat ik me letterlijk in het zweet moet werken om te voorkomen dat ik moddervet word, terwijl het Chase geen enkele moeite kost om op gewicht te blijven. Hij heeft een prachtlichaam. Dat was een van de redenen waarom ik hem in eerste instantie zo aantrekkelijk vond, maar toen ik hem beter leerde kennen, drong het tot me door dat hij zo'n prachtlichaam heeft omdat hij van zijn lichaam zijn carrière heeft gemaakt.

Vroeger had ik ook een mooi lichaam, maar door de pandemie ben ik een zittend leven gaan leiden en een molligere versie van mezelf geworden. Voor 2020 liep ik elke dag samen met Jay de negen stratenblokken naar ons

werk en waren Chase en ik altijd op pad. Telkens wanneer we terugkwamen bij mijn appartement, spoorde hij me aan om de trap te nemen.

Toen ik thuis moest gaan werken en Chase en ik niet meer zo vaak met onze vrienden konden uitgaan, werd ik een beetje... *meh*. Ja, dat is het precies. Ik werd *meh*. Als dat woord nog niet in het woordenboek staat, zou dat wel moeten.

‘Je zit te staren,’ merkt Jay op.

Ik had niet eens door dat ik naar hem keek. Hij zit het stuk pizza op te eten dat ik zojuist heb afgewezen en het ziet er superlekker uit, met veel kaas. ‘Ik staar niet naar jou, maar naar de pizza.’

Hij houdt me de pizzapunt voor. ‘Het is nog niet te laat. Je kunt nog een hap nemen.’

‘Houd op,’ zeg ik, terwijl ik opsta. ‘Ik heb al twee weken geen koolhydraten gegeten. Straks breng je me nog op het verkeerde pad.’ Ik trek mijn schoenen aan en loop naar zijn deur. ‘Laat het maar weten als je voor vrijdag mijn hulp nodig hebt.’

‘Mocht ik je voor die tijd niet meer zien, alvast gefeliciteerd met jullie jubileum.’ Het komt er nogal ongeïnteresseerd uit, omdat hij Chase een eikel vindt. Dat is hij niet, maar hij is een millennial en Jay hoort eerder bij Generatie Z, dus het klikt gewoon niet tussen hen. Dat ze niet dezelfde doelen in het leven hebben, wil nog niet zeggen dat hij Chase hoeft te veroordelen.

Ik woon op de achtste etage, één verdieping hoger dan Jay. Tijdens de pandemie was Chase vaak bij mij, maar nu zijn sportschool weer open is, slaapt hij vaker thuis omdat

hij dan minder reistijd naar zijn werk kwijt is.

Dat is maar beter ook, want mijn appartement is niet bedoeld voor twee mensen. Het is al krap genoeg voor mij alleen. Als Chase me eenmaal een aanzoek heeft gedaan en onze huidige huurcontracten verlopen, zullen we wel samen op zoek gaan naar een woning.

Vrijdag gaan Chase en ik uit eten om te vieren dat we twee jaar samen zijn, dus dat zou een goed moment zijn voor een aanzoek. We hebben het er al uitgebreid over gehad en weten allebei dat dat voor ons de volgende stap is, maar toch probeer ik er niet te veel van te verwachten.

Mijn moeder heeft al twee keer gevraagd wat ik aantrek naar het etentje. Waarom zou ze dat doen als het haar niet ging om de foto's die we misschien zullen maken nadat hij de ring om mijn vinger heeft geschoven? Misschien heeft Chase mijn vader wel om mijn hand gevraagd en weet mijn moeder al wat er te gebeuren staat.

Ik weet niet wat er over twee avonden gaat gebeuren, maar voor de zekerheid wil ik heel graag in de jurk passen die Chase speciaal voor dit etentje voor me heeft gekocht.

Hij koopt wel vaker kleren voor me, bijna altijd een maat te klein. Het bevalt me wel dat hij me slanker inschat dan ik daadwerkelijk ben, maar deze keer was het wel erg gênant, omdat de jurk die hij speciaal voor ons jubileum heeft gekocht me twee weken geleden nog veel te klein was. Zeg maar gerust drie maten te klein. Daarom neem ik nu de trap naar mijn eigen verdieping en sla ik het avondeten over, in plaats van te genieten van de pizza die Jay tijdens het werken heeft besteld.

Eenmaal in mijn appartement loop ik meteen naar de kast

om de jurk te pakken. Die heb ik al niet meer gepast sinds ik hem kreeg, dus ik hoop dat mijn inzet van de afgelopen twee weken beloond zal worden.

Het is een prachtige jurk. Lang en zwart, met een doorschijnend laagje eroverheen dat glinstert in het licht. Een paar maanden geleden zag ik hem bij Nordstrom in de etalage hangen toen Chase en ik een wandeling maakten. Het was al laat op de avond en de winkel was al dicht, maar ik weet nog dat ik tegen hem zei hoe mooi ik de jurk vond. Toen ik twee weken geleden mijn cadeau openmaakte, moest ik huilen. Ik kon gewoon niet geloven dat hij was teruggegaan om die jurk te kopen.

Alleen baal ik ervan dat ik dit jaar twee (of misschien wel drie) maten ben gegroeid. Het lijkt me heerlijk om in deze jurk ten huwelijk gevraagd te worden.

Nadat ik de jurk over mijn hoofd heb laten glijden, krijg ik hem met moeite over mijn heupen. Ik houd mijn buik in, sjoer mijn borsten wat omhoog en... o, god, hij zit loeistrak.

Niet zo strak als twee weken geleden, maar nog steeds te strak om me er prettig in te voelen. Ik kan mijn armen niet genoeg buigen om de jurk dicht te kunnen ritsen. Omdat ik toch moet weten hoe ik eruitzie als de jurk dicht is, besluit ik terug te gaan naar Jay. Als ik me de komende dagen helemaal in het zweet werk, lukt het me misschien wel om in de jurk te passen.

Ik neem de lift naar beneden en klop op Jays deur. Als hij opendoet, draai ik me om en wijs naar mijn rug. 'Kun jij hem dichtritsen?'

'Wauw. Is dit de jurk?'

'De enige echte.'

Hij pakt de rits vast en trekt hem ongeveer tien centimeter omhoog, tot halverwege mijn rug. ‘Buik inhouden,’ zegt hij. Als ik dat doe, krijgt hij de rits nog een centimeter of drie verder, maar ik voel de jurk overal trekken en snijden.

‘Hoe ver nog?’ vraag ik.

‘Ongeveer twaalf centimeter.’ Hij raakt me vlak onder mijn beha-sluiting aan om aan te geven hoe ver de rits dicht kan. Lang niet ver genoeg.

Ik slaak een zucht en draai me met een pruilmondje naar hem om. ‘Ik ben er bijna.’ Om te laten zien hoe gefrustreerd ik ben, doe ik alsof ik moet huilen.

‘Zelfs al lukt het je voor vrijdag om genoeg af te vallen, dan nog zit hij niet lekker. Hoe kun je in vredesnaam zitten in die jurk?’

‘Als ik corrigerend ondergoed koop, krijg ik hem vast wel dicht.’

‘Oké, maar hoe moet je dan ademhalen? Straks gaat Chase voor je op één knie en val je al flauw voordat je ja kunt zeggen.’

‘Laxeermiddel. Plaspillen. Het lukt me wel.’ Ik draai me om en loop terug naar de lift.

Achter me hoor ik Jay zeggen: ‘Dat heb je niet nodig, Jess.’ Daarna doet hij zijn deur dicht.